

skulde løbe op til $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Dertil vil jeg dog sige, at det bliver neppe saa mange blinde, som han nævnede, der behøver at støttes paa den Vis. Det Tal, han opgav, er sikkert alt for højt, og det vil altsaa blive et meget mindre Beløb, der skal uredes af Kommunerne, og en Del af dette Beløb udbetaler de allerede nu som Fattighjælp. Jeg gaar ud fra, at man ude omkring i Kommunerne vil fortolke den nye Lov saa human som muligt, naar der bliver Tale om, hvilken Støtte der skal ydes de blinde, og jeg vil hermed anbefale Lovforslaget til velvillig Behandling og hurtigt Fremme.

Schovelin: Paa min Gruppes Vegne ønsker jeg kort at udtale vor Sympati for det foreliggende Lovforslag. Det har efter min Mening tvende Fordele. For det første gør det ikke noget Forsøg paa at give en Slags programmatisk Løsning saaledes som saa mange af de Lovforslag, der navnlig fra socialdemokratisk Side forelægges os, men der er en fast Begrænsning af Opgaven, og for det andet er indenfor denne faste Begrænsning af Opgaven Spørgsmaalet løst paa en overordentlig simpel og ligefrem Maade. Vi er her i Samfundet efterhaanden komne ind paa, at hver Gang vi skal til at løse en Opgave af social-politisk eller human Karakter, er vi tilbøjelige til at skabe et stort nyt Apparat. Dette er baade vidtløftigt, besværligt og i mange Tilfælde unødvendigt. Det er en overordentlig nem og anbefalelsesværdig Maade, man her kommer ind paa, naar man lader det nu en Gang bestaaende Fattigvæsens Forsørgelsesapparat virke og saa nøjes med at borttage Fattighjælpens Virkning. Thi Sagen er, at man overhovedet skulde komme bort fra den fuldkomne forkerte Betragtning, at Fattigvæsenet er noget afskyelsesværdigt eller noget, som man kun i sidste Øjeblik tyer til, noget, der har et odøst Præg. Fattigvæsenet er netop et Udtryk for det moderne Samfunds rent humane Forsørgelse af den, der ikke kan ernære sig og sine. Hvis det er saaledes, som et æret Medlem fra socialdemokratisk Side gjorde gældende ved en anden Sags Behandling i Gaar, at Fattigvæsenet undertiden hist og her ikke er i Stand til i tilstrækkeligt Omfang at løse denne Opgave, er det efter min Mening fuldkommen rigtigt, ja, oven i Købet paatrængende nødvendigt, at Fattigvæsenet sættes i Stand til at løse sin humane Forsørgelsesopgave paa den mest tilfredsstillende Maade, det

overhovedet ske kan. Men i det hele er det det mest logiske og mest naturlige, at man samler hele Forsørgelsesvæsenet paa de Organers Haand, der nu en Gang besørger det saakaldte Fattigvæsen, og i de Tilfælde, hvor der skal øves Forsørgelse af rent human Karakter som i dette Tilfælde, lader det ordne denne Side af Sagen paa den yderst simple Maade, hvorpaa det her sker, nemlig ved at ophæve Fattigydelseres Virkning.

Poul Christensen: Jeg vil ogsaa gerne bringe den højtærede Indenrigsminister min Tak for dette Lovforslag. Det forekommer mig at være nok, at de blinde rammes af den Ulykke at være blind, og at de ikke tillige bør rammes af Bekymringer for det daglige Brød. Jeg hører til dem, der havde haabet, at flere lignende Omraader kunde inddrages under dette Lovforslag. Der er fra forskellige Sider nævnt flere saadanne. Jeg vil nævne de tuberkuløse. Jeg har haft det Tilfælde, at for en Familieforsørger, som var ramt af Tuberkulose, blev hverken den Hjælp, der ydedes ham, eller den, der ydedes hans Familie, regnet for Fattighjælp, saa længe han var paa Sanatorium, men saa snart han kom hjem fra Sanatoriet og var ude af Stand til at arbejde og trængte til god Pleje for at komme sig, var han henvist til Fattigvæsenets Forsørg med den sædvanlige Virkning af Fattighjælp, og saaledes vil han efter almindelig Optattelse være stillet, naar han ikke er fyldt 65 Aar. Dette Forhold forekommer mig i høj Grad urigtigt. Nu glæder jeg mig ligesom andre i høj Grad over en Udtalelse, som den højtærede Indenrigsminister kom med ved Lovforslagets Forelæggelse, og som findes Sp. 1993 i Folketingstidenden. Den højtærede Minister udtalte, at man i saadanne særlige Tilfælde kunde komme vedkommende til Hjælp i Henhold til Hjælpekasseloven. Dette Forhold er vistnok ikke paaagtet ude omkring. Man har ikke været opmærksom paa, at Hjælpekassens Ord om „særlige Forhold“ just tog Sigte paa saadanne Forhold. Jeg vil da benytte Lejligheden til at spørge den højtærede Indenrigsminister, om det ikke var muligt, at han ved et Cirkulære kunde gøre opmærksom paa, at Hjælpekasseloven, saaledes som den blev revideret og vedtaget i Fjor, indeholder den fornødne Hjemmel til at komme Folk til Hjælp, naar de er i en saadan Situation som den af mig omtalte.